

Publicerad 2012-02-15 00:00 av Ann Bjerknes

Solkatt 2

En retfull februarisol drar oss sakta
ur dvalan

Motsträviga sömndruckna

Morgonens torra asfalt blir ett minne
när nattens vita skymmer min längtan.
Snölagret är tunt men bedövande.

Då blickar jag ner på den vingburna vintergästen
I sitt blåa himlavalv av glas
har sömnen
övergått till avsked.

Den bleka solen lyckas inte
Inte heller den nyckfulla som plötsligt uppenbarar sig

Men solstrålen passerar mina glasögons slipade lins
och landar på väggen framför Dig
Ser på den koncentrerade ljuspunkten
röra sig över väggen
Darrar när den träffar Dig på kinden
Jag fylls med samma längtan
att röra vid Dig
Följa ljuspunktens smekning med mina fingrar
över Din kind
Den darrar flämtande mot Din hud

Sakta sakta låter jag den följa Din hals
Din nackes oemotståndliga mjuka

Sorgen är nästan övermäktig när jag inser
att så nära som ljuspunktens darrande smekning över
Din kind
kommer jag
aldrig.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Ann Bjerknes med Poeter.se id #39945 innehar upphovsrätten